

РЕШЕНИЕ

№ 2424

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10172** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. чл. 9б от Закона за местните данъци и такси.

Делото е образувано по жалба от [фирма], против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ГД26-463(3), от 06.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – С./Т.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД21-РД28-237/30.08.2021 г.

В съдебното производство упълномощеният от дружеството – жалбоподател адвокат: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства; претендира възстановяване на внесената държавна такса за образуване на делото; представил е и писмена защита, която преповтаря жалбата.

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ е представляван от юрисконсулт, който оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Процесният АУЗД, № ДСЦ21-ГД26-463(3), от 06.07.2021 г. е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. трето, предл. трето, вр. ал. 1 ДОПК, следователно по отношение оспорването му, освен реда по ал. 4, по аргумент от чл. 4, ал. 1 и ал. 9б ЗМДТ, вр. чл. 144, ал. 1 и ал. 2 ДОПК са приложими и разпоредбите за оспорване на ревизионен акт

(Глава осемнадесета, Глава деветнадесета ДОПК). С оглед на това, директорът на Дирекция „Общински приходи“ - СО се явява решаващ орган, разполагащ с правомощията по чл. 155, ал. 1 - 4 ДОПК. Акът е бил оспорен пред директора – ответник, който го потвърдил с Решение № СФД21-РД28-237/30.08.2021 г. Поводът да бъде издаден актът е служебно установено от орган по приходите обстоятелство – неплатени в срок задължения за такса „битови отпадъци“, обективизирано в Наредбана № ДСЦ21-ТД26-463/07.06.2021 г. (л. 59), което е съобщено на оспорващото дружество, чрез адвоката – пълномощник, на 09.06.2021 г. (л.л. 62, 63 от делото).

С процесния АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3)/ 06.07.2021 г. е заявено, че обект на проверката е „нежилищен недвижим имот – офис № 8 с площ от 70, 58 кв.м., на [улица], етаж 2. В тежест на дружеството са определени задължения за такса за битови отпадъци, за периода от 01.01.2016 г., до 31.12.2020 г., в общ размер на 7 887, 75 лева (главници и лихви). Записано е, че имотът е деклариран с данъчни декларации: вх. № 0109-1163/ 04.10.2010 г. по чл.17 от ЗМДТ, за придобиване на нежилищен имот, с декларирана отчетна стойност, съответно 132 907, 63 лева за сграда и 333, 29 лева за земя; декларация по чл. 14 ЗМДТ, вх. № 0127-5158/19.07.2010 г.

В частта, относно начислените задължения за ТБО издателят на Акта, с позоваване на чл. 67, ал. 2 ЗМДТ и чл. 26, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) е изложил подробни мотиви за начина, по който са изчислени отделните задължения по години, като е отчетено, че за имота не са подавани декларации по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО (за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината) или по чл. 27, ал. 2 (за това, че имотът няма да бъде ползван през цялата година), както и че не издавана заповед на кмета на Столична община, на основание чл. 24, ал. 6 от същата наредба – за определяне имотите, по отношение на които се допуска пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. Цитирани са всяка година относимите, издадени от кмета на СО заповеди по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, за определяне вида на предлаганите услуги по чл. 62 на територията на общината, както и честотата на събиране и транспортиране на битовите отпадъци. В частта по т. III „Установявам“ данъчният орган е описал в таблици за всяка една от процесните години размерите на задължението за ТБО, като е съобразил, че от страна на дружеството са били внасяни отделни суми, които са съответно отчитани за задължения, касаещи ТБО за минали периоди – от 2013 г., до 2015 г. В тази връзка, в Решение № СФД21-РД28-237/30.08.2021 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ (л. 24 от делото), във вид на таблица са идентифицирани платежни нареждания с начална дата 08.04.2016 г. за извършени плащания, като са посочени сумите, които са съотнесени за погасяване на стари задължения – за 2013 г., 2014 г. и т.н.

Адвокатът – пълномощник на дружеството, с подадената до Съда жалба е заявил, че оспорва именно АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г. в частта, относно задълженията за ТБО, за „недвижим имот – офис № 6“, тъй като такива за данък върху недвижимия имот не са установени. Аргументите на адвоката може да бъдат обобщени така: липса на основание за издаване на АУЗД, № ДСЦ21-ТД26-463(3)/06.07.2021 г., понеже ЗМДТ и Наредбата не предвиждат ТБО да

се установява по декларация, каквато не е на лице (?!); няма мотиви за това, как и въз основа на какви изчисления са определени задълженията; не е изяснено как е приложен принципът на чл. 67, ал. 4 ЗМДТ, с което е нарушена Директива 2008/98/ЕО, от 19.11.2008 г., без да конкретизира норми от директивата; никъде не било отразено, че „претендираните суми по години всъщност са платени и то в сроковете, определени за това“, поради което сумите и лихвите върху тях не са дължими; установените като дължими суми са погасени по давност за годините от 2012, до 2015 г., вкл.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализа на доказателствата и като съобрази доводите на страните, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

Жалбата е основателна, но по мотиви, съвсем различни от изложените в нея.

Съдът установява следните несъответствия между обстоятелствената част и мотивите на АУЗД, № ДСЦ21-ТД26-463(3)/06.07.2021 г.

Заявено е в акта (стр. 2 от същия, л. 37 от делото), че обект на проверката е „нежилищен недвижим имот – офис № 8 с площ от 70, 58 кв.м., на [улица], етаж 2. В частта „Констатации“ пък е разглеждан „1/1 идеална част от офис № 6, със застроена площ от 89, 61 кв.м.“. В частта от АУЗД, т. II. „Определяне на задължението за ТБО“, в таблиците за отделните години също е записано „офис № 6“. В Решение № СФД21-РД28-237/30.08.2021 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“, на стр. 2 (л. 23 от делото) се вижда, че е записано „данъчна партида № М1163, представляваща „нежилищен недвижим имот – офис № 8“, но на ръка е поправена цифрата „8“, на „6“, от което следва, че ответникът е забелязал несъответствието, но не го е идентифицирал изрично. Във връзка с тези несъответствия Съдът извърши проверка в деловодната система на Административен съд София – град и установи, че има образувано друго дело – адм. дело № 10773/21 г., по жалба от [фирма] АУЗД, против № ДСЦ21-ТД26-461(3)/06.07.2021 г., с който са определени задължения за имот – офис № 8. Констатацията за несъответствие обуславя извод за необоснованост и незаконосъобразност на процесния по настоящото дело АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г. Противоречието между обстоятелствената част и мотивите на акта поставя под съмнение волята на издателя на този акт, относно частта „Констатации“ и частта „Установявам“. Само на това основание АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г. подлежи на отмяна.

Съдът намира за необходимо да изложи и мотиви по същество.

Неоснователно е възражението за липса на основание за издаване на АУЗД, № ДСЦ21-ТД26-463(3)/06.07.2021 г., понеже ЗМДТ и Наредбата не предвиждат ТБО да се установява по декларация, каквато не е на лице (?!). В началото на настоящото съдебно решение Съдът посочи, че процесният АУЗД, № ДСЦ21-ТД26-463(3)/06.07.2021 г. е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. трето, предл. трето, вр. ал. 1 ДОПК, а поводът да бъде издаден актът е служебно установено от орган по приходите обстоятелство – неплатени в срок задължения за такса „битови отпадъци“, обективизирано в Наредване № ДСЦ21-ТД26-463/07.06.2021 г. Каза се още по – горе, че оспорваният акт съдържа мотиви за начина, по който са определени конкретните задължения за ТБО.

Неоснователни и неотнормирани към процесния АУЗД са и възраженията за погасяване по давност на задълженията за ТБО, за годините от 2012, до 2015 г., вкл. Каза се, че

АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г. е за данъчните периоди м. 01.2016 г., до 31.12.2020 г. Обстоятелството, че сумите, които дружеството е внасяло за ТБО са съотнасяни за погасяване задълженията за 2013 г., 2014 г., 2015 г. не означава, че така извършеното погасяване е незаконосъобразно и може да служи като основание за неправилност, и на процесния АУЗД. С разпоредби на ДОПК са регламентирани два вида давностни срокове – срок за установяване на публични задължения - чл. 109, Глава четиринадесета „Установяване на данъците и задължителните осигурителни вноски“, Раздел II и срок за погасяването им – чл. 171, чл. 172, като част от Дял четвърти „Събиране на публичните вземания“, Глава двадесета. Разпоредбата на чл. 109, ал. 1, вр. чл. 108, ал. 1 ДОПК забранява образуване на производство „за установяване на задължения за данъци, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация“. Чл. 171, ал. 1 ДОПК определя общ, 5-годишен давностен срок за погасяване на вече установено по основание и размер (ликвидно и изискуемо) публично вземане, „считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Адвокатът на жалбоподателя, макар да не е дефинирал изрично, се позовава само на чл. 171 ДОПК. В хипотезата на чл. 171 ДОПК обаче, е необходимо да бъде направено изрично възражение, но в производството по събиране на публичното общинско вземане, а не в настоящото съдебно производство.

В процесния АУЗД обаче, който е предмет на съдебен контрол липсват нарочни мотиви в частта, относно ТБО, от къде произлизат посочените в таблица III „Установявам“ суми, отчетени като частично плащане, съответно за годините 2016 – 2016. В решението си ответникът е пояснил, че погасяването е било извършвано в последователността, регламентирана с чл. 169, ал. 3а ДОПК, за което е съставена таблица (л. 24 от делото, но не е коментирал твърдението от жалбата за внесени на 06.04.2017 г. (платежно нареждане на л. 10 от делото) 26 643, 47 лева, като основание за които е посочена и партида № М1163, по РА № МДТ-РД-01-07-13/14.02.2014 г.

Критериите и основните принципи за определяне размера на местните такси, по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗМДТ, са очертани в чл. 7 и чл. 8, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Основанията, редът и начинът на определяне на местната такса за битови отпадъци се съдържат в нормите на Глава Трета, Раздел I ЗМДТ – чл.чл. 62-64, чл.чл. 66-69 и чл. 71. Според чл. 62 (вкл. според съдържанието на нормата, в сила до 16.02.2021 г. и преди това), таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Услугата е дейност, която следва да има конкретен резултат. Поради това, на установяване и доказване подлежи, дали услугите по чл. 62 ЗМДТ реално са извършвани от СО. Ответникът успешно доказва това, посредством наличните в делото, описани и анализирани в АУЗД за всяка една от процесните години писмени доказателства –

заповеди на кмета, по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, документи от Столичен инспекторат и пр. В тази връзка жалбоподателят твърди, че „не е изяснено как е приложен принципът на чл. 67, ал. 4 ЗМДТ“, също е неоснователно. Спомена се по – горе (констатирано и с АУЗД), че от [фирма] за имота не са подавани декларации по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО (за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината), както и че не издавана заповед на кмета на Столична община, на основание чл. 24, ал. 6 от същата наредба – за определяне имотите, по отношение на които се допуска пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. При тези данни няма как да е нарушено от страна на СО правилото по чл. 67, ал. 4, вр. ал.ал. 8, 10, 11 ЗМДТ - количеството битови отпадъци да е водеща основа за определяне на размера на таксата за битови отпадъци, понеже дружеството е бездействало, по отношение инициативата, по смисъла на: ал. 8, т. 1, б.б. „а“ и „б“ и т. 2, б.б. „а“ и „б“; ал. 10.

Предвид изложеното Съдът приема, че оспореният Акт за установяване на задължение по декларация, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г. е незаконосъобразен и необоснован, поради което подлежи на отмяна. На основание чл. 160, ал. 3 ДОПК данъчната преписка следва да бъде върната на компетентния орган по приходите, който да се съобрази с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания.

Отмяната на акта определя като основателна претенцията на жалбоподателя за възстановяване на внесената държавна такса от 50 лева.

Водим от горното и на основание чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от [фирма] АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДСЦ21-ТД26-463(3), от 06.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – С./Т.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД21-РД28-237/30.08.2021 г.

ОСЪЖДА Столична община да възстанови на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото, в размер на 50 лв. (петдесет лева).

ВРЪЩА данъчната преписка на компетентния орган по приходите, който да се съобрази с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: